

Стежка контрабандистів

Дівчина:

Геть, о, геть!

Зникни, жахливий скелете!

Я ще юна, зникни!

І не торкайся мене!

Смерть:

Дай мені руку, ніжне, прекрасне створіння!

Я тобі друг, не бійся. Не опирайся!

Не страшися мене

Мудро засни у моїх обіймах.

Маттіас Клаудіус (1740—1815).

Смерть і дівчина

2017 рік

Південна точка мису Антіб. 13 травня.

Манон Агостіні припаркувала службову автівку в кінці шосе Де-ля-Гаруп. Офіцерка муніципальної поліції грюкнула дверцятами старої «Кенго», подумки проклинаючи ланцюжок подій, що привів її сюди.

Близько дев'ятої години вечора сторож однієї з найрозкішніших вілл мису зателефонував до комісаріату Антіба, щоб повідомити про вибух петарди чи постріл — у будь-якому разі якийсь дивний звук, — що, схоже, пролунав на скелястій стежці поруч із прилеглим до вілли парком. Комісаріат не надав великого значення цьому дзвінку й переадресував його в управління муніципальної поліції, де не вигадали нічого ліпшого, ніж викликати її, хоча вона вже була не на службі.

Коли начальник зателефонував їй, щоб попросити з'їздити й поглянути на берегову стежку, Манон уже була у вечірньому вбранні, готова вийти з дому. Вона хотіла б у відповідь послати його куди-інде, але не могла відмовити в послугі людині, яка того самого ранку дозволила їй залишити собі

«Кенго» після роботи. Машина Манон щойно дала дуба, а в цей суботній вечір їй просто конче потрібна була автівка, щоб доїхати на дуже важливу для неї зустріч.

Лицей імені Сент-Екзюпері, де вона навчалася, святкував своє п'ятдесятиріччя, і з цієї нагоди її колишні однокласники збиралися на вечірку. Манон потай сподівалася, що зустріне там хлопця, якому колись подобалася. Той хлопець був не схожий на інших, а вона тоді його нерозумно проігнорувала, віддаючи перевагу старшим типам, що всі як один виявилися зрештою цілковитими кретинами. У цьому сподіванні не було ні краплі раціональності — вона навіть не була впевнена, що він прийде на вечірку, та й, мабуть, він узагалі вже забув про її існування, — але їй треба було вірити, що в її житті нарешті щось відбудеться. Манікюр, зачіска, шопінг: Манон готувалася всю другу половину дня. Вона спустила триста євро на пряму сукню з темно-синього мережива й шовкового трикотажу, позичила в сестри колье з перлами, а в подруги — замшеву модель від «Стюарт Вайцман», відкриті туфлі, що нестерпно муляли.

Дибачучи на підборах, Манон увімкнула ліхтарик на телефоні й попрямувала вузькою доріжкою, що тяглася вздовж узбережжя більш ніж два кілометри, аж до вілли Ейленрок. Вона добре знала це місце. Коли вона була дитиною, батько брав її з собою на риболовлю в цих бухточках. Колись тутешні називали цю околицю шляхом митників чи контрабандистів. Пізніше місцина фігурувала в туристичних проспектах під мальовничою назвою «стежка Тір-Пуаль¹». Нині вона звалася тривіально й зовсім безбарвно — прибережна стежка.

За п'ятдесят метрів Манон наштотхнула на огорожу з табличкою: «Небезпечна зона. Прохід заборонено». Посеред тижня розігралася сильна буря. Потужні хвилі спричинили обвали, через що прогулянки на певних відтинках були неможливі.

¹ Дослівно: «вирви волос». Назва походить від провансальського діалекту, де *tira-reous* — реп'ях. (*Тут і далі прим. перекл., якщо не зазначено інше.*)

Манон якусь мить повагалася, а тоді вирішила переступити огорожу.

1992 рік

Південна точка мису Антіб. 1 жовтня.

Вінка Роквелл радісно підстрибнула, проходячи повз пляж Ля-Жольєтт. Була десята година вечора. Щоб дістатися сюди з ліцею, їй вдалося переконати одну зі своїх колежанок з першого підготовчого курсу, яка мала скутер, висадити її на шосе Де-ля-Гаруп.

Заходячи на стежку контрабандистів, вона відчула, як унизу живота пурхають метелики. На неї чекає Алексіс. На неї чекає її кохання!

Вітер ледве не збивав її з ніг, але ніч була така гарна, а небо — таке чисте, що було видно, майже як удень. Вінка завжди обожнювала цю місцину за її дикість і невідповідність безтурботному літньому образу Французької Рив'єри. Під сонячним світлом вас полонили ці біло-вохряні спалахи вапнякових скель та безліч мінливих відтінків лазурі, що омивала бухточки. Одного разу, дивлячись у напрямку Леринських островів, Вінка навіть помітила дельфінів. Коли здіймався вітриган, краєвид кардинально змінювався. Стрімкі скелі ставали небезпечними, оливкові дерева й сосни, здавалося, звивалися від болю, ніби намагалися вирватися з корінням з-під землі. Та Вінка не зважала. На неї чекає Алексіс. На неї чекає її кохання!

2017 рік

Чорт забирай!

Каблук однієї туфлі Манон зламався під корінь. От блін! Перед вечіркою доведеться заїхати додому, а завтра на неї накричить подруга. Вона зняла туфлі, поклала їх у сумочку й пішла босоніж.

Вона й далі просувалася вузькою, але бетонованою стежкою, що пролягала понад кручами. Повітря було чисте та життєдайне. Містраль¹ прояснив ніч, усипавши небо зорями.

Від руїн старого Антіба до затоки Ангелів біля Ніцци розкинувся приголомшливий краєвид з горами на задньому тлі. У прихистку, за соснами, розмістилося близько сотні найпрекрасніших вілл Лазурового берега. Було чутно, як піняться хвилі, і відчувалася їхня сила й потужність.

У минулому тут часто відбувалися трагічні випадки. Прибій уже забрав чимало рибалок, туристів чи коханців, що приходили цілуватися біля води. Під шквалом нападок влада була змушена укріпити стежку, висікши в ній сходи, обладнавши світильниками і встановивши огорожу, що обмежувала й так несміливі спроби перехожих підійти до краю надто близько. Але досить було на кілька годин розгулятися вітру, і ця місцина знову ставала дуже небезпечною.

Манон упритул підійшла до того місця, де вітер повалив алепську сосну, збивши поруччя край урвища й перекривши шлях. Далі пройти було неможливо. Вона подумала, що, може, час повертатися. Тут не було жодної живої душі. Потужний містраль не сприяв прогулянкам.

Вишивайся звідси, дівчинко.

Вона застигла й прислухалася до ревіння вітру. Він розносив якийсь стогін, водночас близький і далекий. Приховану загрозу.

Хоч Манон була босоніж, вона кинулася до кручі, щоб обійти перепону, і полізла скелею, освітленою лише ліхтариком її телефона. Нижче на камінні вимальовувалася якась темна маса. Манон примружилася. Ні, задалеко, щоб роздивитися. Вона знову почала спускатися вниз, дуже обережно, поволі. Почувся тріск. Це порвалася облямівка її мереживної сукні, але Манон не зважала. Тепер

¹ Містраль — сильний і холодний південно-західний вітер на середземноморському узбережжі Франції.

вона бачила, що привернуло її увагу. Це було тіло. Труп жінки, викинутий на скелі. Що ближче підходила Манон, то дужчав її жах. Це був не нещасний випадок. Обличчя жінки було розбите на криваве місиво. *Боже мій!* Манон відчула, що ноги більше не тримають її і вона от-от знепритомніє. Вона розблокувала телефон, щоб покликати на допомогу. Покриття не було, але на екрані все ж висвітилося: «Тільки екстрені виклики». Жінка збиралася натиснути «Виклик», коли усвідомила, що вона не сама. Трохи далі сидів заплаканий чоловік. Він пригнічено схлипував, опустивши лице в долоні.

Манон перелякалася. Цієї миті вона пожалкувала, що не взяла з собою зброї. Вона обережно підійшла ближче. Чоловік підвівся. Коли він підняв голову, Манон упізнала його.

— Це все я, — сказав він, вказуючи пальцем на труп.

1992 рік

Граційна й легка, Вінка Роквелл стрибала з каменя на камінь. Здіймався все сильніший вітер. Але Вінці це подобалося. Прибій, небезпека, хмільне морське повітря, обриви, від яких обертом іде голова. Ніщо в житті не п'янило її так, як Алексіс. Цілковите, безмежне засліплення. Злиття тіл і душ. Навіть якщо вона проживе сто років, ніщо не затьмарить цього спогаду. Її вражала перспектива зустрітися потай, любитися в западині скелі.

Вона відчувала, як теплий вітер огортав її всю, обвівав її ноги, здійснюючи поділ сукні, — це була ніби прелюдія до сподіваної близькості. Серце, що вискакує з грудей, хвиля тепла, яка відносить вас і крутить вами, пульсування крові, яке змушує кожен сантиметр вашого тіла тріпотіти.

На неї чекає Алексіс. На неї чекає її кохання!

Алексіс — буря, ніч, мить. У глибині душі Вінка знала, що робить дурницю і що все це погано скінчиться. Та ні на що у світі вона не проміняла б радість цього моменту. Чекування,

шаленство любові, щемлива насолода відчуття, ніби тебе відносить ніч.

— Вінко!

Раптом на тлі ясного неба, на якому сяяв повний місяць, вималювався силует — Алексіс. Вінка ступила кілька кроків назустріч тіні. Мить — і вона майже відчула прийдешню насолоду. Потужну, пекучу, неконтрольовану. Тіла, що змішуються й розчиняються одне в одному, аж поки не губляться у хвилях і вітрі. Крики, що зливаються з криками чайок. Конвульсії, вибух, що огортає вас, білий сліпучий спалах, який вас опромінює, залишаючи враження, ніби все ваше ество розлітається на шматки.

— Алексіс!

Коли Вінка нарешті стиснула в обіймах об'єкт своєї любові, внутрішній голос знову шепнув їй, що все це погано скінчиться. Однак дівчині було чхати на майбутнє. Кохання — це все або нічого.

Важив лише цей момент.

Пекуча, отруйна спокуса Ночі.

Вчора і сьогодні

Міжнародний ліцей імені Сент-Екзюпері святкує свою 50-ту річницю

На наступних вихідних провідний заклад технологічного парку «Софія-Антиполіс» відзначить своє 50-ліття. Міжнародний ліцей, цей нетиповий для Лазурового берега заклад, створила 1967 року асоціація «Французька світська місія» для дітей іноземних громадян. Ліцей відомий своїм високим рівнем освіти, а навчальний процес у ньому організований довкола викладання іноземними мовами. Двомовні відділи дозволяють здобути міжнародні дипломи і на цей час нараховують близько тисячі французьких та іноземних учнів.

Святкування розпочнеться в п'ятницю, 12 травня, з дня відкритих дверей, під час якого учні та викладацький склад представлять свої мистецькі витвори — виставки фотографій, фільми, театральні спектаклі, — підготовлені на честь події.

Свято продовжиться опівдні наступного дня з коктейльної вечірки, на яку зберуться колишні учні та викладачі школи. Тоді ж відбудеться церемонія закладення першого каменя нової п'ятиповерхової будівлі, яка називатиметься «Скляна вежа» і замінить нинішній фізкультурний корпус, що його невдовзі знесуть. У цій ультрасучасній споруді навчатимуться учні підготовчих курсів до вищих шкіл (ПКВШ). А випуски 1990—1995 років матимуть честь востаннє побувати в спортзалі того ж вечора під час «дискача для випускників». Директорка ліцею, мадам Флоранс Гірар, сподівається, що якнайбільше людей приєднаються до святкування з нагоди річниці. «Я щиро запрошую всіх колиш-

¹ «Ніс-матен» (*Nice-Matin*) — регіональна щоденна газета південного сходу Франції.

ніх учнів та працівників приїхати й розділити з нами цей радісний момент. Спілкування, зустрічі зі старими друзями, спомини нагадують нам, звідки ми походимо, а без цього нам не зрозуміти, куди ми прямуємо», — веде далі директорка в дещо розмитих термінах, а також уточнює, що у Фейсбуку створено групу спеціально з цієї нагоди.

Стефан П'яnellі